

[Udenrigsministeren.]

under helt andre forhold, end de er vant til. Der vil blive stillet langt, langt større krav til dem end til gennemsnittet af dansk ungdom.

Så er der yderligere, mener jeg, en vigtig ting til — her er jeg ikke helt sikker på at jeg forstod det ærede medlem, men det er muligt, vi forstår hinanden. Det, der nemlig er aldeles afgørende, er — og har de unge, der melder sig, det ikke, må det bibringes dem i løbet af den uddannelses-tid, de skal have — at de ikke møder med den indstilling, som desværre alt for mange af os stadig har, nemlig at vi trods alt føler os, trods alt, hvad vi siger, føler i vort inderste inderste, at vi alligevel er både dygtigere og bedre, end de mennesker er, som vi skal ned og virke iblandt. Det er nemlig ikke rigtigt, at det er, hvad man ofte kalder naturfolk. Jeg ved i øvrigt ikke, hvad det er; vi er vel alle en slags naturfolk. Det er ikke rigtigt, at det er folk, der i kulturel henseende lever på et lavt niveau; det er der nogen af dem der gør, men nogle af dem, der trænger til teknisk bistand og uddannelse i økonomisk henseende, i produktionsmæssig henseende, har en kultur, der igennem århundreder, ja, årtusinder, har været meget høj og fin. Det er ikke folk, som er kulturelt underlegne, i hvert fald langt fra alle sammen. Jeg tror, man skal væk fra værdibetegnelsen i ordet kultur og blot anerkende, at de er anderledes i kraft af deres anderledes forudsætninger, end vi er. Derfor er det så overordentlig vigtigt, at vi bærer os rigtigt ad med udvælgelsen og uddannelsen af de unge, der skal ud. Det er baggrunden for, at de, der har arbejdet med disse ting, ikke mener, at vi i den fremtid, vi kan overskue, vil kunne nå op på at have mere end et sådant korps af frivillige på ca. 400.

Det andet spørgsmål, der melder sig, er spørgsmålet om placeringen; her gælder det også, at det er overordentlig betydningsfuldt, at vi får placeret de unge de rigtige steder, og i ganske særlig grad gælder det,

at der må være en vis koncentration af dem. Vi har — erfaringerne viser det — vanskeligheder, hvor de unge kommer til at leve helt isoleret. Der skal være en vis mulighed for, at de kan holde forbindelse med hinanden; de skal naturligvis ikke anbringes i kolonier, men de må anbringes således, at de i deres fritid, i hvert fald en gang imellem, kan komme sammen 2, 3, 4 eller 5, hvor mange det nu kan være.

Vi har endvidere erfaring for — men det vedrører organisationen af det hele — at det bliver nødvendigt, at vi samtidig med udsendelsen af de unge, der skal arbejde under disse meget, meget vanskelige forhold med disse meget, meget vanskelige opgaver, sørger for, at de ikke bliver overladt til sig selv; de skal ikke blot opretholde kontakt med, hvad vi må have af diplomatisk og konsulær repræsentation, men der må også udsendes visse ledere, som kan rejse rundt i området og være med til at styrke dem i deres arbejde og hjælpe dem i deres vanskeligheder.

I forespørgslen tales der om et selvstændigt dansk u-landskorps. Ja men vi har allerede et selvstændigt dansk u-landskorps; det er oprettet af en organisation under Dansk Ungdoms U-landshjælp, og det administreres af Mellemløst Samvirke. Dette u-landskorps har efter vor opfattelse virket godt. Det søger nu en bredere rekrutteringsmulighed, og jeg tror, det vil være det rigtige at få skabt en sådan bredere rekrutteringsmulighed. Derfor tror jeg ikke, det kan være hensigtsmæssigt at prøve at opbygge et nyt korps, der vil virke konkurrerende med det eksisterende — og begge skal jo leve af statsmidler. I stedet bør vi bygge på det eksisterende grundlag og søge at forbedre og udvide dette korps, så vidt vi nu har magt og evne til det.

Ordføreren for forespørgerne (Lembourn): Der er en af den højtærede udenrigsministers udtalelser, som jeg takker for, nemlig udtalelsen om, at man vil udvide den rekrutteringsmulighed, der findes i øjeblikket. Jeg